

عشق را آرام جان حریست	ناله اش را ساربان حریست
پس شنیدستی که هنگام فرود	عشق با عقل مویس چه کرد
آن امام عاشقان پر تو دل رضا	و آزار دهنده بستان رسول
اللہ اللہ باری بسم اللہ پر ہے	معنی ذبح عظیمیہ اور سپر
بہراں شہزادہ خیر اسل	دوش ختم المرسلین انجم الجمل
سرخ رو عشق غیور از خون او	شوخوی این مصرع اور مضمون او
میان امت آن کیوں جنا	ہم چو حرف قل ہوا اللہ کر کتا

لہ وقد یتاہ یدبح عظیمیہ (آیہ شریفہ)

لہ نعم الجمل جہلکما ونعم العذلان انتما (حدیث)

<p>موسیٰ فرعون و شکر و نینو</p> <p>زند حق از قوت شبیری است</p> <p>چون خلافت شسته از قرآن گسخت</p> <p>تلاست آن جلوه خیر لایم</p> <p>بر زمین کمر بلا باریدور</p> <p>تا قیامت قطع استبداد کرد</p> <p>بهر حق خاک و خون غلطیدار است</p>	<p>این دو قوت از حیات آید پدید</p> <p>باطل آخرت و انحراف حشر میری است</p> <p>حشریت میا زبهرند زرم ریخت</p> <p>چون سحاب قبله باران در قدم</p> <p>لاله در ریانه ها کاریدور</p> <p>موج خون او چمن ایجاد کرد</p> <p>پس بنائے لاله گویدار است</p>
--	--

لله حقاً که بنائے لاله هست حسینؑ (خواجہ حسین لدین چشتی رحمة اللہ علیہ)

خود نکرے یا چند سامان سفر	ہر عایش سلطنت بودے اگر
دوستان اور بیڑیاں ہم عدد	دو شہناں چوں یک صحرا لاکھ
یعنی اس اجمال تفصیل بود	ستر امیر ایم و امیر سلیمان
پایدار و تند سیر کامگارا	عزم او چوں کوسا راں استوار
مقصد و حفظ امین اور سب	تیغ بہر عزت بن استیاب
پیش فرعونے سرش افکنده نیست	ماسو لندرا مسلمان بندہ نیست
ملتِ خجہ ابید را بیدار کرو	تخون اتفقیریں اسرار کرو

تسبیح کا چون انہ میں سر و کشید
ازرگِ رباطِ ماطلِ خوش کشید

نقشِ کلا اللہ ببر صحرا نوشت
سطرِ عنوانِ نجاتِ مالتوشت

رمزِ قرآنِ از حسینِ آختیم
ز آتشِ اشعرسہ با اندوختیم

شوکتِ شامِ فریغِ اورفت
سطوتِ عنراطمہ ہم از یاد رفت

تاریخ از زخمِ اش از ان منور
تازہ در تکبیر ایمان منور

اے صبا اے پیکِ افتادگان
دور و بیدگان

اشکِ بارِ خاکِ پاکِ اورسگان

در معنی این کلمه پس ملت میگوید بنو حنیف و ریش است

پس نهایت مکانی ندارد

باوۀ تندیس بجای نیست

رومی و شامی گل اندام ما

مرز و بوم او بجز اسلام نیست

از وطن آقائے مابجرت نمود

بر اساس کلمه تمسیر کرد

جوهر با با مقاب نیست

هندی و چینی سغال جام ما

قلب ما از بند روم و شام نیست

عقدۀ قومیت مسلم کشود

حکمتش یک ملت گیتی نمود

مازہ بخششے سلطانوں مسجد باشد ہر روز نہیں

انکہ در قرآن خدا اور استوں لہ انکہ حفظ جان اے موعود بود

و شمناسے دستپاڑیش لڑہ برتن از شکوہ فطرتش

پس چرا از مسکن آبا گرختے تو گمان داری کہ از احد اگر گزشتے

قصہ گویاں حق ما پوشیدہ اند معنی ہجرت غلط فہمیدہ اند

ہجرت آئین حیات مسلم است این اسباب بت مسلم است

معنی او از تنگ آبی مسلم است نزل شبہ ہم بہریم مسلم است

لہ والله يُعَصِّمُكَ مِنَ النَّاسِ (آیہ شریفہ)

بلند از گل گلستان مقصودت

مهر را از اوه رفتن آست

همچو جو سر پیه از باران خواه

بود بحر تلخ و یک ساشت

بایدت اینک تسخیم همه

صوت ما ہی به بحر آباد شو

بهر که از قید حیات آزاد شد

بوی گل از ترک گل با نگر است

این زبان سپریه بند بودت

عصه فاق ز بر پیه او

بیکران در برن با این خواه

ساحل زوید از شرم گشت

تا تو می باشی فرای همه

یعنی از قیدت ام از او شو

چون فلک در حیرت آید

در فرا خای همین دست است

اسکے ایک جاچمپن اندختی

مثل بلبل باگلے در ساختی

چون باری قبول از روش گری

گلشن اندر حلقہ آغوش گری

از فریبِ عصرِ نویشیا باش

ره قدمے ابرویشیا باش

ان چنان قطع اتوت کردند

بر وطن تعمیر ملت کردند

تا وطن را شمع محفل ساختند

نوع انسان را قابل ساختند

خبر حسند بپس القار له

ما اهلوا قومهم دار البوار

له الم قرائی الذین یدلوا نعمت الله کفرا و اهلوا قومهم دار البوار جهنم یصلونها و یبس القار له (آیه شریفه)

این شجر حقیقت عالم برده است

مردمی اندر جان افسانه شد

روح از تن رفت و منفعت ماند

تا حکومت مسند ندرت گرفت

قصه دین مسیحی فرستاد

استغف از بی طاعتی ماند و ایم

قوم عیسوی بر کلیسا پازوه

دوهرت چون طایفه ندرت درید

المخنی پیکار بار آورده است

اومی از آدمی بیگانه شد

اوستیت گم شد و اقوام ماند

این شجر در گلشن مغرب گرفت

شعله شمع کلیسای فرستاد

عوه با از کف بول افشانده

نقد آئین حلیسا و ازوه

مردمان از حضرت یاسین

تاریخ است از نام - اعضا و جملاتی

پایان است - تاریخ

اس فلانساوی ماطل است	۱۵	میرزا و ویدہ مردم شکست
نسخہ بہرہ نشا ہاں فوشت		در گل ماوانہ سپکا کرشت
فطرت او سوئے ظلمت جہرخت		حق تر تیغ خامہ و لخت
بگرمی مانست از در پست		بست نیش تا زہد پست
ملکت را دین او محبوب دست		فکر او مذہوم را محمود دست
بوستہ بر پائے این محبوب زرد		نقد حق را بر عیار سود زرد
باطل از مہم او بالیدہ است		حیلہ اندازی فتنے گردیدہ است

۱۵ فلانساوی یعنی سکی اولی۔ کتاب الملوک کا مشہور مصنف جو فارس میں پیدا ہوا۔

طرح تدبیروں فرجام ریخت ۱۵ این خشک جاوہ ایام ریخت

شب چشم اہل عالم چیدہ است
مصلحت تیزویر انامیدہ است

معنی این کہ ملت محمد نہایت زماہی ندارد

کہ وہاں این ملت شریفہ موعود است

ستخیز غنچہ گل دیدہ

در بہاراں حوشن بلبل دیدہ

۱۵ خشک۔ کانٹے۔

از زمین یک شهر انجم خاسته

از سر و آب جو خوابیده

گیرش با نسیم اندکنار

بختی از زمین بر کشد

قطره بشنم رسید بزمید

کم نسازد و زنی فصل بهار

مخصل گلهاست خندانش بهار

از گل و سر و زمین باقی است

چون عروسان غنچه‌ها آشته

سینه از اشک سحر شوییده

غنچه بر می‌د از شاخسار

غنچه از دست گلچین خوش

است قمری آشیان بلبل برید

رخصت صد لاله ناپایدا

از زبان گنج فراوانش بهار

فصل گل از ترن باقی است

کمان گوہر پرے گوہر گرسے	کم نگر و او شکست گوہر سے
صبح از مشرق بہ خورشید شام رفت	جام صدوزار خم ایام رفت
بادہ ما خوردند و صہبا باقی است	دو شہا خوں گشت و فرست باقی است
ہمچنان از فرمائے پے پیر	تقیویم امم پیندہ تر
در سفر ماید است و صحبت قیامت	فردہ گیر است و ملک قیامت
دوات دیگر صفاتش دیگر است	سنت مگر حیاتش دیگر است
فرد بر می خیزد از شستہ رنگ	قوم زاید از دل صاحب لے
فرد پور شخصت و ہفتا است و بس	قوم را صد سال مثل یک نفس

زندہ قوم از حفظ ناموس کهن	زند و دوزار تبا و جان تن
مرگ قوم از ترک مقصود حیات	مرگ فرد از شکلی و وحیات
از اجل فرغانند پیر مثل فرد	گر چه ہم ملت پیر مثل فرد
صلتش از سنگامه قالی است	امت مسلم ز آیات خداست
استوار از سخن نکلت	از اجل این قوم پیر است
از دوام او دوام اگر است	و کز قایم از قیام اگر است
از فرسند این صانع آسوده است	تا خدا آن یطوفوا فرموده است

۱۰ وکل امت اجل رای شریفی ۱۱ تا نحن نزلنا الذکر و انما له الحفظون
 ۱۲ برین سخن آن یطوفوا نولوا الله یا فواهم والله سقیم نوری و لو کوه الکفر

آمتے در حق پرستی کاملے

حق میں اور میں تیغ ایل

تا صداقت نہ گدرد از روش

ما کہ تو حید را بخت سیم

اسمان با سر سکار دشت

بند ما از پاکشود آن فتنہ را

فتنہ پامال رہش محشرے

نخنہ صد شوب آن خوش او

آمتے محبوب صاحب دلے

از نیام آنو سے ہا رخلیل

غیر حق سوز ز برق ہمیش

حافظ رمزی کتاب حکمت سیم

در نخل یک فتنہ تا مار دشت

بر سر ما از مود آن فتنہ را

کشتہ تیغ نگاہش محشرے

صبح امروز نے ایدوش او

سطوتِ مسلمِ سجاک و خونِ تمہید

تو نگرا چرخِ کج رفتارِ پرں

آتشِ تاتاریاں گلہِ اکریت؟

ز آنکہ مارِ افطرتِ برائیست

از تیرِ آتشِ براندازیم گل

شعلہِ باری انقلابِ زگار

رومیاں اگر کم زاری نماند

شیشہِ سانسایاں درِ نشست

دید بخدا و آنچه و ما ہم نمید

ز ان فو انمین کہین پارِ پرں

شعلہِ باری و گلِ ستارِ کسیت؟

ہم بے بی نسبتِ برائیست

نارِ بہرِ زورِ درِ سازیم گل

چون بیانِ مارِ سرد گرد و بہا

اس جہانگیرِ جہانگیری نماند

رونقِ خمخاندہِ یونانِ شکست

مصرعہ درمتحان نا کام مند	استخوانِ اوستہ ہر دم ماند
درجہ با بگ اوزان بوجہست	ملتِ اسلامیہ بوجہست
عشقِ آہنِ حیاتِ عالم است	استزاجِ سالماتِ عالم است
عشق از سوزِ دل ما زنده است	از سوزِ رِلا العیالیندہ است

گرچہ مثل غنچہ دیدیم ما

گلستانِ میرا کریم ما

در معنی این نظم ملت یزائین صومند

و این ملت محله قرآن است

مثل خاک اجزای او از هم شکست

باطن دین نبی این است و بس

گل زائین سینه شد گلر شید

چون پشای شد صد اغوغا

چون پاپا بستند گرد و نوا

ملتی رفت چون این است

بهستی سلم زائین است و بس

برگ گل شد چون این است

نغمه از ضبط صد اپیدا

در کوه نفس موج هوا

<p>زیر گردوں سے تکیہ تو حسیست</p> <p>حکمت لایزال است وقتیم</p> <p>بے ثبات از قوتش گریز شایست</p> <p>ایہ اش شرمندہ تاویل</p> <p>در فتیانگ جام از زو راو</p> <p>صدید بدان ابغیاد اورو</p> <p>حامل اور حمہ اللعالمیں</p>	<p>تو ہی مانی کہ آئین تو حسیست</p> <p>اس کتاب نذہ قرآن حکیم</p> <p>نسخہ اسرار تکوین حیات</p> <p>حرف اور اربے تبدیل</p> <p>پنختہ رسو و خاتم از زو راو</p> <p>می بر پابند از ادا اورو</p> <p>نوع انسان پیام انجریں</p>
---	--

لَا دِيْنًا فِيْهِ دَايِمٌ شَرِيْفٌ عَلَا تَبْدِيْلِكَ لِكَلِمَةِ اَللّٰهِ رَايِمٌ شَرِيْفٌ

بندہ از سجدہ ساز و سر بلند	الح می گیر از ونا از بلند
از کتاب صاحب فرستند	رہنماں از حفظ اور بہر شہند
صدیقی از علوم اندر دماغ	دشت پیمان یک چراغ
سطوت زہر گردوں شگافیت	انکہ دوش کو ہارش ربیت
مغجد اندر سینہ اطفال	بنگراں ساریہ مال
چشم او احمر سوز آفتاب	اس حکایت بیان کم آب
گرم پین آتش دم چمازہ اش	خوشتر از آہوم چمازہ اش

سے انا عرضت الامانة على السموات والارضين... الخ (آیہ شریفہ)
آہ چمازہ۔ اور پین۔

خواب افکنده زیر نخل

دشت سیرانم در آستانه

تالش از گرمی قرآن تمپید

خواند ز آیات مسین اسبق

از جهان بینی نو از دسازاو

شهرها از گرو پایش نختند

اے گرفتار رسوم ایمان تو

قطع کردی امر خود را و در بدو

صبحم بیدار از بانگ حیل

بیره کرد و از خضر آستانه

بوج بیتایش جو گوهر رسید

بنده آمد از اجبه ز پیش حق

مسندم گشت پاندا زاو

صد چمن از یک گلش آختند

شیوه های کافر می زندان تو

جاوه پیمانی الی شیء تکد

بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 والصلوة والسلام
 علی سیدنا محمد
 وعلی آله الطیبین
 الطاهرین
 الغر المجلین
 الباقی بحمد الله
 والصلوة والسلام
 علی سیدنا محمد
 وعلی آله الطیبین
 الطاهرین
 الغر المجلین

گر تو میخوای مسلمان زبستین	نیست ممکن جز بقرآن زبستین
صوفی شپینه پیش حال مست	از شراب نغمه قوال مست
آتش از شعر عراقی درش	در نمی سازد بقرآن مخلص
از کلاه و بوریا تاج و سریر	فقر او از خانقاهان باج
واعظ دستان زین افسانه بند	معنی او پست و حرف و بند
از خطیب و دیبی با گفتار او	باضعیف و شاذ و مرسل کار او

تخطیب و دیبی اسما خطیبان و شاذ و مرسل - اقسام حدیث *

از تلاوت برحق در کتاب

توازو کلامی که میخوای سبب

قوم را بر ہم ہی سجد بسطاط

اقتدار بر زمینگان محفوظ تر

کارِ پاکان از غرضِ لودیه

ورعِ شان با مصطفیٰ نزدیک تر

طبعِ ناپوائے اوائت گراست

ابروئے ملتِ تازی نمازند

ہریمی از وارِیں شد است

با یک آئین سازاگر فرزانہ

اجتہاد اندر زمانِ انحطاط

ترا اجتہادِ عالمانِ کم نظر

عقلِ آباست چو فرسودہ

فکرِ شان بسید ہے باریک تر

عہدِ حاضر قندہ نازیر سر است

ذوقِ جعفر کاوشِ زمی

شنگت بر مارِ گدازِیں شد است

اے کہ از اسرارِیں سجانہ

نقش بر دل معنی تو حیدر کن	چاره کار خود از تقلید کن
من شنیدم ز نباض حیات	اختلاف هست مقراض حیات
از یک آئینی مسلمان زنده است	پیکریت ز قرآن زنده است
اما همه خاک و دل آگاه است	اعتصامش کن که جلال الله است

چون گهر در درشته بر او سفینه شو
 ورنه مانند غیب را سفینه شو

معنی این کہ جنگِ ملت از پناہ است
در معنی این پی سیرتِ ابرارِ امین

در شریعت معنی دیگر مجو
غیر خود در باطن گوهر مجو

این گہرا خود خدا گوہر گہرا
ظاہرش گوہر بطونش گوہر گہرا

علم حق غیر از شریعت پیچ نیست
اصل سنت جوہر حجت پیچ نیست

فردا شرع است مرقاات یقین
پنجمہ ترازی و مرقاات یقین

ملت از امین تنگ و نظام
از نظام محکم خیر و دوام

قدرت اندر علم او پیدا

باتو گویم برتر اسلام است شرع

ایکے باشی حکمت میں راہیں

چوں گروہ مزاجم بے سبب

مستحب را فرض گردانیدہ اند

روز بیجا شکر اعدا اگر

گیر آساں وز کار خویش را

یا تگر باز کار او نطف نام

ہم عصا وہم بد بیعتا

شرع آغاز است و انجام است شرع

باتو گویم نکو شرع میں

با سمان ادا کے مستحب

زندگی را عین قدرت دیدہ اند

از خیال صلح گردو بے خطر

بشکنند حصن و حصار خویش را

تا ختن در کشورش آہ حرام

سختی-انگیز

زیستن اندر خطر با زندگیست

شعله گرمی و اشکافی گام سنگ

می نهد الوندش رو تو

از تفتِ خنجر گداز الوند را

در خورِ سرخوبه شیرین

از شکارِ خود زبوں می شود

بهر تو این نسیمِ قدرت تو

جایِ خوبه جهان اندازد

سریرِ فرمانِ حق اتی که پیوست

شرعِ منجید که چون آبی سبک

از مایه قوتِ بازوئے تو

باز گوید سر مره ساز الوند را

نیست پیش تا توانی لاعلم

باز چون با صحوه گرمی شود

مشاعِ آهین خوشبخت

از عملِ آسین عصب می زود

الوند - ایران کے ایک پورا کا نام

صحوہ - کھولا

پنجه مشکی کو ہسارت می کنند	خستہ باشی استوارت می کنند
شرع او تفرغ آئین جہالت	ہستہ بین مصطفیٰ آئین جہالت
انچہ حق منخواہاں سازد ترا	گر زین آسمان سازد ترا
صیقلش آئینہ زونگ را	
از دل آہن باید زنگ را	
قوم را رہز بقا از دست رفت	تا شعار مصطفیٰ از دست رفت
سیرت صحرائی آشہ سوار	اس نہال سرلند استوار
تربیت از حدت صحرا گرفت	پائے تار وادی بطحا گرفت

اس حیاں کا ہید از باو عجم	ہیچونے گرید از باو عجم
انکہ گشتے شیر چون گو سفند	گشت از پامال مور در مند
انکہ از بجا بیرون گشت	از صفیر بلبلیت گشت
انکہ عرش کوہ را کابے شرد	با توکل دست پائے خود پیرد
انکہ خورشید کوین ادا گشت	قلب خویش از ضربہ سبب خست
انکہ گامش متعش صد گامست	پائے اندر گوشت عورت گشت
انکہ فرمانش جہاں را ناگزیر	بردش اسکندر و دارا فقیر
گوشش او با قناعت سیاه کرد	تا پیش کوی گدائی ناز کرد

شیخ احمد سید گزروں جناب لہ کاسپ نوپ از ہمیش آفتاب

گل کمی پسند مزار پاک او لاله گویاں مد از خاک او

بامریے گفت احسان بد از خیالات عجب نام بدید

ز آنکہ فکرش چیز گزروں گذشت از حدین نبی بیرون گذشت

اے برادر این نصیحت گوش کن پسند آقاے ملت گوش کن

قلب از حرف حق گزروں قوی

باعرب در ساز تا مسلم شوی

لہ حضرت شیخ احمد رفاعی رحمۃ اللہ علیہ -

در معنی این که حسن بصریت از آداب

باو اب محمدریه است

بر دریا از صدای سپهر

حاصل در یوزه افتاد از ریش

می نیندیشد صواب و ناصواب

لاله زار چهره اش افسرده گشت

در میان سینه بود دل تپید

سائلی مثل قضای مبرم

از غضب خوب شکستم بر ریش

عقل در آغاز ایام شباب

از مزاج من پذیرا زرده گشت

بر لبش آب جگر تابه رسید

کو کبے درپیم و گدیویر
بر سر مژگاں و تانخت

ہمچو آل مرغے کہ دریل خزل
لرز از بادِ سحر در آشیان

در تم از پیدین غافل
وقت سیلانے شکیب اولم

گفت فدائے خیر المرسل
جمع گرد پیش این موج لاکل

غازیان ملت بیضائے او
حافظانِ حکمت رعنائے او

ہم شہیدانے کہ در را حجت اند
مثل انجم در صفائے ملت اند

زاهدان و عاشقان و انکسار
عالمان و عاصیان شرمسار

در میان انجمن گرد و بلند
تالہ ہائے ایس گدائے درو مند

اے صراطِ مشکل از بے کجی
من چہ گویم چوں مرا پرستی

”حق جوئے مسلے با تو سپرد

کو نصیبے از دست تمام نبرد

از تو این یک کار آسان ہم نشد

یعنی آں انبارِ گل آدم نشد“

من بہینِ خجالت و امید و بیم

اجتماعِ مہمتِ خیر و شر

ازہ بیم و امید من بگر

در ملامتِ ہم گفتار آں کسیم

ہند کے اندیش و یاد آں سے پر

باز این پیش سفید من بگر

بر پدراپس حورنازیبا مکن

غنچه از شاخسار مصطفی

از بهارش رنگ و بو باید گرفت

فطرت مسلم سراپا شفقست

آنکه مهتاب از سرگشتش در نیم

از مقام او اگر دور آستی

تو که مرغ بوستان ماستی

نغمه آری اگر تنهامزن

پیش مولای بند را رسو مکن

گل شواز باد بهار مصطفی

بهره از جنت لعل و باید گرفت

جهان در دست زبانش رحمت است

رحمت او عام اخلاص عظیم

از میان معشر ماستی

هم صغیر هم ز بان ماستی

جز نبیره شاخ بوستان مازن

معشر ماستی

<p>میر و اندر عنفست تا سازگار</p>	<p>هر چه هست از زندگی سزیدار</p>
<p>نغمه با هم فو ایان سازگون</p>	<p>طبل استی چون بوزگون</p>
<p>صحرانجلوت خانه صحرانزی</p>	<p>در عقاب استی تریامزی</p>
<p>حدت پیداکن اندر خون خویش پامنه بیرون پیرامون خویش</p>	
<p>در فضائے بوستانش پرپی</p>	<p>قطره آبے گرازیان بی</p>
<p>خنجر تنگش بیدر کنار</p>	<p>نامثال شبم از فیض سار</p>
<p>کز فسونش خنجر می بند شجر</p>	<p>از شعاع آسمان تاب سحر</p>

ذوقِ کم از سالاتِ مضطرب	۵- سالات - اجلاس کے تعلق	عنصرِ کم کشتی چو کشتی
سعی تو غیر از سرِ لبِ بیچ نیست		گوہرت جز بوجِ آبِ بیچ نیست
تابِ او لرز چو تابِ اختر ہے		دریم اندازش کہ گردو گوہر ہے
نذر خاشاکِ مثالِ شبنم است		قطرہ نیساں کہ مہجور ازیم است
اب و تابش ازیم پیچیدہ است		طینتِ پاکِ مسلمان گوہر است
وز میانِ قلوبش گوہر بردا		اب نیسانی باخوشش دردا
		<p>جہاں روشن تر از خورشید شو</p> <p>صاحبِ تابانی جاوید شو</p>

در معنی این که حیاست مرکز شهر دومی خواهد

و مرکز فلک است میبست با کرام است

سازمت آگاه اسرار حیات

از جهت دین کشیدن پیش

وقت فردا دومی بید چنان؟

شعله او جامه باف از خوش

موج جوشش بسته بید در

می کشایم عقده از کار حیات

چون خال از خود رسیدن پیش

در برین پر زرد و آید چنان؟

تا نما بید تاب نامشهور دید

سیور تا سکون منطین

چوں وطن بسینہ گیر دست	گر چہ چل عمر پایش رست
-----------------------	-----------------------

لالہ گردوز شاخے برسد	آتش او دم بخویش اندر کشد
----------------------	--------------------------

نغمہ گوید و گره بر خود زند	زشتہ باغے پیش را بر خود زند
----------------------------	-----------------------------

چشم بر خود واکند گرد شجر	ور گره چوں دانه دار و برگ بر
--------------------------	------------------------------

دست و پا چشم و دل پیدا کند	خلعتے از آب و گل پیدا کند
----------------------------	---------------------------

خلوت اندر تن گزیند زندگی

انجمن با آفریند زندگی

زندگی بر مرگ سے ایہم	ہمچنان آئین میلادیم
----------------------	---------------------

خطِ اولادِ نقطہ او منضم است	حلقہ رام کر چو جان در سیکر است
روزگارش دوام از مرکز	قوم را ربط و نظام از مرکز
سود عالم ساز ما بیت الحکم	راز و آرزو از ما بیت الحکم
جان شیرین است ما پیکریم	چون نفس سینه را پروریم
مزرع ما آب گیر از زمزمش	تازه بوستان ما از شبنمش
غوطه زن اندر فضایش انقباض	تاب از درو ما پیش انقباض
از بر این خلیل استیم ما	دعوی اورا دلیل استیم ما
با حدوث ما قدم شیراز کرد	در جان ما را طبع آواز کرد

تکت بیض از طوفش نیم نفس	بهمچو صبح آفتاب از نفس
از حساب او یکی بسیار است	پنجه از بن بدی خود است
توز پیوند حری می زنده	تا طواف او کنی مانند
در جان جان آدم جمعیت است	در نگر سر حرم جمعیت است
عبرتت از مسلم و سن ضمیمه	از مال ائمت موسی بگر
واد چو آن قوم مرکز از دست	رشته جمعیت تکت
انکه بالید اندر آن خوش رسل	جز و او داننده اسرار کل
دو هر بی بی بنا گوش کشید	زندگی خوش گشت از پیش چکد

رفت نم از ریشہ ہائے تاکِ او	پید مجنوں ہم زوید خاکِ او
از گلِ غربتِ باں گم کردہ	ہم نوا ہم آشیای گم کردہ
شمعِ مَرودِ نوخیزِ پواندیش	مشتِ خاکِ زو از افسانہ
اے ز تیغِ جو رکڑوں خستہ تن	اے اسیرِ القیاسِ و ہم وطن
پیرینِ راجا مداحِ احرامِ گن	صبحِ پیدا از غبارِ شامِ گن
مثلِ آبا غرقِ اندر سجدہ شو	انچناں گم شو کہ کسیرِ سجدہ شو
مسلمِ پیشینِ نیازے آفرید	تا بہ نازِ عالمِ آشوبے رسید

اے از گلِ غربت یعنی غربت کی وجہ سے۔

دره حق با پد بودک خا خست

گلستان و گوشه دستار بست

در معنی این جمعیت می آید که در فن نصب العین

ملک است و نصب العین است و حفظ و نشر حدیث است

حرف و الفاظ است احوال حیات

زندگانی مطلع بر حقیقت شد

بمحو صرمی کو و شبدر بر ما

با تو آموزم زبان کائنات

چون ربط مدعا بر بسته شد

مدعا گردد اگر هم سینه

مَدَّعَارِ از بَقْتِ زَنَدِگِ	جَمْعِ سِیَاسَتِ قَوَائِدِ زَنَدِگِ
چُونِ حَیَاتِ مَقْصِدِ مَحْرَمِ شُودِ	ضَابِطِ اسْبَابِ اِیْنِ عَالَمِ شُودِ
خَوِشْتَنِ رِئَایِ مَقْصِدِ کُنَدِ	بِهَرِ اَوْ حَیْثِ کَزِیْنِ دَرِ کُنَدِ
نَاخِدِ اَرِیْمِ رُویِ اَزِ سَاحِلِ سَتِ	اِخْتِیَارِ جَاوِدِ اَمَّا اَزِ مَنزِلِ سَتِ
بُرْدِ اِسْوَانِ دَانِغِ اَزِ ذُوقِ سَوِ	طُوفِ اَوْ کَرِیْمِ اِزْوَاقِ اَزْوَاقِ سَوِ
قَبِیْسِ اِکْرَاوَرِهِ دَرِ صَحْرَتِ	اَزِ خِیَالِ مَحْمَلِ لَیْسَتِ
تَا بُوَدِ شَهْرِ اَشْنَائِیْسِ کَلَامِ	بَرِیْ خَیْزِ دُجَبِ اَسْمَاءِ مَ
بِهَمِ چُوبِانِ مَقْصُودِ نِهَاںِ اِعْمَلِ	کِیْفِ دَکْمِ اَزِ وَنِیْ اِپْرِیْمِ اِعْمَلِ

گروشِ خونے کہ در گہائے ما	تیز از سحرِ حصولِ مدعا
از لطفِ او خوش را سوزِ حیات	آتشی چون لاله اندوزِ حیات
مدعا مضربِ سادہ است	مرکزے کو جاؤ بیست
دست و پائے قوم را بجا بند	یک نظر صد چشم را گردانند
شاہدِ مقصود را دیوانہ شو	طائف این شمعِ حرمِ روانہ شو
خوش نوارے نغمہ سازِ بیست	در خمیر معنی پیر بر شیم ز دست
تا کشد خارا ز کفِ پارہ سپر	می شو پوشیدہ محل از نظر

لے رقم کہ تارا ز پانچم محل نماں شد از نظر + یک خطہ غافل کشتم و عدد سالہ را ہم دور شد

(ملک شہ)

گر بقدر یک نفس غافل شدی

دور صد فرسنگ از منزل شدی

<p>استزاج اجہات اندام است</p>	<p>استزاج اجہات یعنی مناصحا اخلاط</p>	<p>این کہین پیکر کہ عالم نام است</p>
<p>صد چمن عروس کرد تا یک لاله است</p>		<p>نستان کاشت تا یک ناک است</p>
<p>تا بہ لوح زندگی نقش بست</p>		<p>نقشہا آورد و فکند و شکست</p>
<p>تا نوائے یک افغان با بید است</p>		<p>نالہ ہا در شست جان کارید است</p>
<p>با خداوندان باطل کاوشت</p>		<p>تد تے پکار با حرار دشت</p>
<p>باز بانٹ کلمہ توحید خواند</p>		<p>تخم پیاں آخرا ندر گل نشاند</p>

انتهای کار عالم لاله	نقطه دو عالم لاله
مهر پایدگی خشننگی	چرخ را از زور او گردنگی
موج دریا نمید از تاب او	بحر کو هر آفرید از تاب او
مشت پر از سوز او بل شود	خاک از موج نسیمش گل شود
خاک مینا تا بناک از سوز او	شعله در کما تناک از سوز او
جویدت ای زخمه در ز وجود	نغمه پیش خفته در ز وجود
خیز و مضراب تبار او سا	صد آداری چو دستن او
حفظ و نشر لاله مقصود	زانکه در سیر از بود

گر مسلمانانیا سائی دے	تازہ خیر و بانگِ حق از عالمے
آہستہ عا دل ترا آمد خطاب	می زندانی آریہ ام کتاب
جہاں شاہد علی الاقوام تو	اب کتاب چہرہ آیام تو
از علوم آئینہ پیام	تکنتہ بنجان راصلہ عام
شرح رزم ماغوی گفتار	آئینہ پاک از ہوا گفتار
وانموا ہر ارقوم حیات	تابست آوردن کائنات

۱۰۰ و كذلك جعلناكم امة وسطا لتكونوا شهداء على الناس

۱۰۱ وما ينطق عن الهوى *

۱۰۲ وما ضل صاحبكم وما غوي *

پاک شاکو کو گم ہا کر کہن	از قبائل لارہ ہائے این حمن
نیت ممکن با تینس حیات	و جہاں وابستہ پیش حیات
تیز تر نہ پارہ میدان عمل	اے کہ میداری کتا شش در غفل
ہر ماں در جستجئے پیکر	فکر انسان است پستے بجز
تازہ تر پر کارے سلو سیت	باز طرح آفری انداخت
نام اورنگ بہت ہم ملک	کاید از خون رختین اندر طر
پیش ہائے این سبت از حمن	ادیت کشتہ شد چوں گو سفند
گر موی خونت ز بے خلیل	اے کہ خور دی یہے خلیل

تبیخ لآءِ مَوْجِدِ الْاَهْوٰی بِن	بر سر اس ماطل حق سپرین
انچہ بر تو کمال آءِ عالم کن	جلوہ در تاریکی ایام کن
پرست اس آءِ روبرو ہر	لزم از شرم چوں روز شما

حرفِ حق از حضرت ما برو

پس چرا باو گراں سپرو

لَا اَلْیَوْمَ اَکْمَلْتُ لَکُمْ دِیْنَکُمْ وَاَنْتُمْ عَلَیْکُمْ نِعْمَتِی

مومنی این که توسیع حیا ملیه از خیر و انظام است
 در بی این که توسیع حیا ملیه از خیر و انظام است

اے کہ بانا وید پیمان بست
 ہر پھول از قید حال رست

چون نہال از خاک این گلزار خیز
 دل بغبار بند و با حاضر تیز

ہرستی جان کند تیر غیب
 می شود بیجا تیر غیب

ماسوا از بہر خیر است پس
 سینہ را و عرضہ تیر است پس

از گن حق ماسوا شد آشکار
 ماسو پیمان تو سندان گذار

رشتہ با گیر اندر گره
 ماسو لطف کشون را فرہ

لا عرضہ نشاندے تیرے باعث